

РЕШЕНИЕ

№ 63

гр. Бургас , 25.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на дванадесети август, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Павел Ал. Ханджиев
Членове:	Десислава Д. Щерева Христина З. Марева

при участието на секретаря МАРИНА Д. ДИМОВА
като разгледа докладваното от Десислава Д. Щерева Въззивно гражданско дело № 20212000500305 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по въззивна жалба, депозирана от ЗАД „О.ЗАД, ЕИК *** представлявано от изпълнителния директор А.Л. и от изпълнителния директор Р.Д, чрез Адвокатско дружество Х., Т. и И., представлявано от адв.К.Т. - САК, с адрес за връчване: гр. С., ул. „К.“ № *, ет.*, против решение № 84/ 24.03.2021 г., постановено по гр.д. № 1042/ 2020 г. по описа на Окръжен съд – Бургас, в частта, с която съдът е осъдил въззивното дружество да заплати на М.Р.. Х. застрахователно обезщетение за неимуществени вреди, търпени в резултат на причинени при ПТП от 09.11.2019 г. телесни увреждания, за разликата над сумата от 15 000 лв. до присъдената от 35 000 лв., като частично предявена от общия размер от 60 000 лв., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 03.01.2020 г., както и в частта, в която ответното дружество е осъдено да заплати на ищцата обезщетение за имуществени вреди в размер на 797.83 лв., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 15.05.2020 г.

Въззивникът навежда оплаквания за допуснати от съда нарушения,

както на процесуалните правила, така и на материалния закон. Счита, че приетият от съда за справедлив размер на дължимото обезщетение за търпените от ищцата неимуществени вреди е прекомерен, не съответства на събрания по делото доказателствен материал и е в противоречие с трайната практика на съдилищата по сходни казуси. Сочи се, че пострадалата била изписана от болницата в добро общо състояние, без актуални неврохирургични проблеми, а към датата на подаване на исковата молба е била възстановена от черепно-мозъчната травма. Твърди се, че Х. имала и предходни заболявания, които в съчетание с напредналата □ възраст обуславят и по-трудно възстановяване от получените увреждания, но за това не следва да се увеличава отговорността на застрахователя. Заявява се, че установената корова атрофия на мозъка била в резултат на възрастта □ и оплакванията в областта на главата били причинени в немалка степен и от това нейно състояние. Оспорва се извода за причинно-следствена връзка между процесното ПТП и установения утровогаинален пролапс, който според експерта д-р П. се наблюдава при жени на тази възраст. Сочи се, че по делото липсват данни, които по несъмнен начин да установяват такава връзка, тъй като ищцата не се е проследявала, не е ходила на преглед при специалист и самият д-р П. не е специалист и не е в състояние да извърши необходимите преглед и изследвания, за да проследи наличието на причинно-следствена връзка. Във въззивната жалба се твърди още, че показанията на св.Ю. не кореспондират изцяло с представената медицинска документация и окръжният съд незаконосъобразно не ги е оценил при условията на чл.172 ГПК, предвид съществуващата родствена връзка.

Въззивникът твърди, че искът не е доказан, както по основание, така и по размер. Според въведеното в жалбата, представените по делото и оспорени фактури и платежни документи не доказват, нито основанието за плащане, нито че въпросните разходи са извършени от ищцата, за да се установи, че именно тя има право на тяхното възстановяване. Твърди се, че по делото не е представена дори справка по чл.366 ГПК за определяне размера на паричната претенция за имуществени вреди, който не може да се определи само на база представените разходни документи.

Оспорват се и изводите на съда досежно липсата на съпричиняване. Въззивникът въвежда доводи, че ищцата нарушила правилата за движение по

пътищата, като предприела пресичане на пътното платно, при това не на пешеходната пътека и без да съобрази поведението си с приближаващото МПС, както предвижда чл.113 ЗДвП. Видно от заключението на приетата по делото съдебна автотехническа експертиза, въпреки че Х. е била в гръб, тя имала възможност да възприеме лекия автомобил от шума на двигателя и осветеността на фаровете му, когато се насочил към нея. Същевременно според автоексперта, когато водачът е приближавал кръстовището и още не е бил завъртял волана наляво, той би могъл да възприеме пешеходката, само ако тя се е движела в обсега на самата пътека. Сочи се в жалбата, че дори да се приеме липса на възражение за съпричиняване, основано на твърдението, че ищцата е пресичала извън пешеходната пътека, то от заключението на приетата експертиза се установят посочените по-горе, допуснати от Х. нарушения. По отношение на сключеното споразумение по НОХД 362/ 2020 г. по описа на Районен съд Айтос се сочи, че съпричиняването не е елемент от фактическия състав на деянието и фактите относно съпричиняването на вредоносния резултат подлежат на доказване пред гражданския съд.

Твърди се, че неправилно са приети за основателни и акцесорните претенции за лихви, тъй като застрахователят не е изпадал в забава, освен това лихва не се дължи и на основание чл.380, ал.3 КЗ. При условията на евентуалност се моли, съдът да приеме, че периодът, за който се дължи лихва за забава, следва да е от деня, последващ датата на представяне на банкова сметка.

Постъпил е отговор на въззивната жалба от М.Р. Х., ЕГН *****, чрез адв.П.В. - БАК, с адрес за връчване: гр. Б. ул. „В.А.“ № **, ет*, офис *, в който се навеждат доводи за нейната неоснователност, съответно – за обоснованост и правилност на решението в обжалваната му част.

Твърди, че ударът е настъпил в средата на пешеходната пътека, а видно от СМЕ получените увреждания са в пряка причинна връзка с ПТП. Позовава се на поясненията на вещото лице в съдебно заседание, че в такъв обем увреждания не могат да се получат без удар. Сочи, че ако ответникът е твърдял заболявания на ищцата преди ПТП, е следвало да ги докаже.

Твърди се, че съприкосновението между Х. и високопроходимото

МПС бил в тази и коремната област на пострадалата и предната част на автомобила. Пострадалата била отхвърлена на пътното платно, където ударила главата си отзад и загубила съзнание. Била хоспитализирана в Отделение по неврохирургия, У. Бургас АД с екип на ЦСМЦ, където след рентгенография се установила фрактура окципитално в ляво, акутни интрацеребрални контузионни хеморагии, в близост до конвекситета фронтално в дясно, едем на дясна хемисфера. Прегледът при гинеколог установил утеровагинален пролапс – изпадане на вагината и матката, което наложило поставянето на маточен песар (вагинален пръстен). На 17.12.2019 г. ищцата – въззиваема повторно постъпила в НХО У. Бургас за изследвания и лечение поради силно главоболие, световъртеж, неразположение и физическа слабост. Поставената окончателна диагноза била: мозъчно сътресение без открита ВЧТ и придружаващи заболявания, статус пост фрактура крании. Твърди се, че от сключеното споразумение по НОХД 362/ 2020 г. по описа на Районен съд Айтос е видно, че Георги Георгиев се е признал за виновен, а допусната и изслушана СМЕ сочи, че всички увреждания са в причинно – следствена връзка с ПТП и разходите (имуществените вреди) са съвместими с проведеното лечение. Позицията на в.л. П., че увреждането на половите органи води до големи проблеми, следва да се направи и планова операция, а показанията на свидетеля са пряко допълнение към СМЕ и се припокриват изцяло.

В отговора се поддържа, че изводите на САТЕ не намират пряко отношение, предвид нормата на чл. 300 ГПК. Освен това, според въззиваемата, изводите на в.л. Гяуров относно мястото на настъпване на удара са в пряко противоречие с приложеното по делото споразумение, одобрено от наказателния съд.

По отношение възражението на застрахователното дружество за съпричиняване се сочи, че същото е несвоевременно – такова твърдение не е правено, нито с отговора на иска, нито по време на съдебното дирене пред Окръжен съд Бургас.

По повод наведените оплаквания във връзка с размера на справедливото обезщетение въззиваемата счита, че определеното от съда обезщетение е в унисон с практиката на ВКС. В отговора се изтъква, че

справедливостта не е абстрактно понятие, а е свързано с редица конкретни, обективно съществуващи обстоятелства, съобразени от окръжния съд – както получените увреждания, които се квалифицирали като средни телесни повреди, така и неотшумелите последици от ПТП като световъртежа и главоболието. Освен това след ПТП ищцата се придвижвала с бастун и продължавала да изпуска неконтролируемо урина, което влошава изключително качеството ѝ на живот и засилва социалната ѝ изолация.

Заявява се, че ответното дружество не сочи основания за отмяна на решението по предявения иск за имуществени вреди, а предвид изложеното от вещото лице в СМЕ и неоспорването на приложените книжа, решението е правилно.

Твърди се, че непосочването на банкова сметка не касае дължимостта на обезщетението и не може да бъде основание за отказ за образуване на щета по застрахователната претенция и за определяне размера на застрахователното обезщетение, а възпрепятства единствено изплащането на такова, при това когато то е определено по размер от застрахователя или с влязло в сила решение.

Жалбата е подадена в срока по чл.259 ГПК от легитимирано лице, срещу акт подлежащ на съдебен контрол, до надлежната по правилата на функционалната подсъдност инстанция и е допустима.

Бургаският апелативен съд, за да се произнесе по жалбата, с която е сезиран, взе предвид следното:

Предявеният иск пред Окръжен съд Бургас е с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ, вр. чл.45 и чл.86 от ЗЗД.

Производството пред Окръжен съд Бургас е образувано по искова молба от М.Р.. Х. против ЗАД „О.ЗАД, за присъждане на обезщетение в размер на 35 000 лв., частично от 60 000 лв., за претърпени от въззвиваемата неимуществени вреди – болки и страдания от телесни увреждания в резултат на ПТП от 09.11.2019 год., ведно със законната лихва върху главницата от датата на увреждането до окончателното изплащане, както и обезщетение за имуществени вреди в размер на 797,83 лв., представляващи разходи за лечение, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба

до окончателното изплащане на сумата. Твърди, че в резултат на произшествието, допуснато от водача на застрахован при ответника лек автомобил, са й били причинени телесни увреждания – счупване на свода на черепа, закрито и пълен утеровагинален пролапс, които са се получили от удар на предната част на високопроходимото МПС в таза и коремната област на пострадалата, отхвърлянето ѝ върху пътното платно, падане и удар на главата отзад. Ищцата е поддържала, че е била хоспитализирана двукратно за лечение в Отделение по неврохирургия, търпяла силни болки и страдания. След консултация с гинеколог, поради изпадане на вагината и матката, ѝ бил поставен дренаж и маточен песар. Уврежданията ѝ причинили кръвоизливи, главоболие, световъртеж, което наложило спазване на постелен режим и прием на обезболяващи лекарства. Освен физически неудобства, ищцата търпяла тежки изживявания в емоционален и психологически план. Сочи се в исковата молба, че ищцата отправила извънсъдебна претенция за изплащане на обезщетение от застрахователя, по която е постановен отказ.

В приложения отговор срещу исковата молба ответникът е оспорил иска. Признал е наличието на валидно застрахователно правоотношение за лекия автомобил, но е оспорил механизма на произшествието, както и че е причинен деликт. Въвел е твърдения, че водачът не е имал възможност за предотвратяване на сблъсъка, че е получил внезапно неразположение от медицински характер, че не е налице връзка между настъпилото ПТП и вредите, техния интензитет, проявление и размер. Оспорил е размера на претенцията за репарирание на неимуществените вреди. Заявил е, че ищцата е имала съпътстващи заболявания, които са затруднили хода на оздравителния процес и са допринесли за увеличаване на продължителността му. Въведено е възражение за съпричиняване на вредоносния резултат, основано на фактическите твърдения, че ищцата е нарушила чл.113 от ЗДвП, като не съобразила поведението си с приближаващото МПС и удължила ненужно времето за пресичане, евентуално – спряла на платното; нарушила чл.114 от ЗДвП, като навлязла внезапно и предприела пресичане при ограничена видимост; предприела пресичане на червен сигнал на светофара за пешеходци и под влиянието на алкохолно опиянение. Оспорил е претенцията за лихва, с твърдения, че не е в забава и че ищцата не е посочила банкова сметка.

С обжалваното решение са присъдени обезщетения в пълните предявени

размери, като е отхвърлена претенцията за присъждане на лихва за забава върху обезщетението за неимуществени вреди от датата на увреждането до 02.01.2020 год.

Страните не спорят по валидно сключеното застрахователно правоотношение и настъпване на застрахователното събитие по време на действието му. Със споразумение, одобрено от АРС по НОХД №362/20 год., водачът Георги Димитров Георгиев се е признал за виновен в това, че на 09.11.2019 год.- в гр.Айтос, при управление на МПС – л.а.“Мицубиши“ м.“Паджеро“ с рег.№А6386 КХ, нарушил правилата за движение по пътищата – чл.5 ал.1 т.1, чл.116 и чл.119 от ЗДвП, допуснал ПТП на пешеходна пътека, като блъснал пресичащата на пешеходна пътека пешеходка и по непредпазливост причинил на М.Р.. Х. средна телесна повреда, изразяваща се в счупване свода на черепа и контузия на мозъка, довели до разстройство на здравето, временно опасно за живота – престъпление по чл.343 ал.3 б.“а“, вр.чл.342 ал.1 от НК, вр. чл.5 ал.1 т.1, чл.116 и чл.119 ал.1 от ЗДвП, за което му е наложено наказание пет месеца лишаване от свобода, отложено за изпълнение за срок от три години, както и лишаване от право да управлява МПС за срок от 10 м.

Доколкото правните последици на присъдата и споразумението са приравнени, а престъплението, за което на виновния водач е наложено наказание, съставлява и деликт, актът на наказателния съд е задължителен за настоящия граждански съд относно деянието, неговата противоправност и виновността на дееца.

Според чл.429 КЗ с договора за застраховка "гражданска отговорност" застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в застрахователния договор застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие, като съгласно чл.432, ал.1 КЗ искът може да бъде насочен и пряко срещу застрахователя. Ето защо ЗАД „О.ЗАД е материално-правно легитимиран да бъде ответник в процеса.

Установява се от заключението на в.л.Г. че преди да започне пресичане на пътното платно, пешеходката е била в гръб към автомобила и съответно на

това не би могла да го възприеме пряко като опасност за своето движение. От изготвената към заключението мащабна скица е видно, че произшествието е настъпило при предприета маневра завой на ляво, по траекторията на движение на автомобила, в момент, в който пострадалата се е намирала на разстояние 9.80 м. от началото на пътеката и на 11.60 м. от десния бордюр на ул.“Т.Г.“. Мястото на настъпване на произшествието, съпоставено с извода на вещото лице, че при навлизане на автомобила в кръстовището ищцата е била с гръб и не е могла да го види, подкрепя изложения в исковата молба механизъм, а именно, че ударът е настъпил в областта на таза и корема. Механизмът на увреждането не е установен от наказателния съд по задължителен начин за настоящия съд, с изключение на съставомерните признаци на деянието, които в случая се изразяват в нарушение на правилата за движение на пешеходна пътека – квалифициран състав на деянието по чл.343 ал.3, предл.последно от НК. След като със споразумението подсъдимият се е признал за виновен в това, че е допуснал нарушение на правилата за движение на пешеходна пътека и е блъснал пресичащата на пешеходна пътека М.Р.. Х., гражданският съд е обвързан да приеме, че мястото на удара е именно на пешеходната пътека, а не в страни от нея, като изводите на вещото лице за мястото на настъпване на удара не могат да бъдат кредитирани, дори и да са подкрепени с доводи и изчисления. Установено е от заключението, че водачът, приближавайки пешеходна пътека, е следвало да очаква появата на пешеходец и да управлява автомобила по начин, който да му позволи да спре незабавно при опасност. При запазване на всички други условия и управление на автомобила със съобразена скорост, произшествието е могло да бъде избегнато.

С акта на наказателния съд е установено, че на въззиваемата е била причинена средна телесна повреда, изразяваща се в счупване свода на черепа и контузия на мозъка, довели до разстройство на здравето, временно опасно за живота. Във въззивната жалба не се оспорва, че на Х. е била причинена черепно-мозъчна травма, попадаща в юридическия критерий „средна телесна повреда“, но се отрича причинно-следствената връзка между увреждането, представляващо пълен утеровагинален пролапс и ПТП, с твърдения, че състоянието е често срещано при жени на тази възраст.

Видно е от представената медицинска документация, че така

коментирания пролапс е бил установен след консултация и преглед от гинеколог при първата хоспитализация на Х. в НХО веднага след произшествието (л.124 -126 от делото). Установена е тотално пролабирала матка (л.126), която е депонирана, поставен е марлен тампон и е дадено предписание при връщане на проблема репонирането да се извърши от акушерка или лекар от болницата (л.125). Тези записи в история на заболяването сочат по несъмнен начин, че утеровагиналният пролапс е настъпил в непосредствена последователност с произшествието, а от заключението на съдебно-медицинската експертиза е видно, че това увреждане е резултат от съприкосновението с автомобила. Действително, както се сочи от вещото лице д-р П. в съдебно заседание на 29.01.2021 год., това състояние може да се наблюдава при по-възрастни жени, без да е налице травма, но не в такъв обем, както при пострадалата. Според вещото лице, това увреждане е резултат от получаване на налягане в коремната кухина. Въз основа на представената медицинска документация и заключението на съдебно-медицинската експертиза въззивният съд приема, че пълният утеровагинален пролапс е увреждане, причинено от произшествието – извод, до който е стигнал и първоинстанционния съд. Заключението на в.л.д-р П. не е било оспорено по реда на чл.200 ал.3 от ГПК и не е поскано назначаване на друго вещо лице, напротив – в последното съдебно заседание представителят на въззивника е заявил, че няма искания за назначаване на допълнителни експертизи и за събиране на други доказателства. Тук следва да се посочи, че изводите на вещото лице д-р П. почиват на констатациите на специалист при извършен след произшествието гинекологичен преглед (пояснения в съдебно заседание), ето защо не е било необходимо извършване на гинекологичен преглед за целите на експертизата, тъй като този преглед би бил отдалечен от събитията повече от една година, а и е ненужен поради признанието на въззиваемата, че не е предприела оперативно лечение на пролапса, т.е. не би се очаквала никаква промяна.

Поддържаното във въззивната жалба възражение за съпричиняване на вредите от пострадалата е неоснователно. Въззивникът настоява, че пострадалата нарушила вменените ѝ като пешеходец задължения в ЗДвП и предприела пресичане извън пешеходната пътека и без да се съобрази с приближаващия автомобил. На първо място следва да се посочи, че

непосредствено след изслушването на свидетелските показания на водача, въззивникът е разполагал с възможността да въведе възражения за съпричиняване, основано на факта, че ищцата е пресичала извън пешеходната пътека. Пропускът това да се извърши в съдебното заседание, в което са узнали нови факти и обстоятелства (арг.от чл.147 от ГПК), е довел до преклудирание на възражението, основано на този новоузнат факт. Дори и да се приеме, че възражението е направено своевременно, под общото твърдение, че пострадалата не е съобщила поведението си с приближаващия автомобил, то се явява лишено от основание, тъй като с акта на наказателния съд е установено, че произшествието е настъпило на пешеходна пътека. Действително, както се сочи в жалбата, съпричиняването не е елемент от фактическия състав на деянието и подлежи на доказване от страната, която го твърди и която цели да намали отговорността си, но в случая съставомерните признаци на деянието, които са установени със споразумението, изключват основателността на довода за съпричиняване, основано на факта за пресичане извън установеното за това място - пешеходна пътека. Както вече се посочи, произшествието е настъпило в кръстовище, като пострадалата се е намирала с гръб към автомобила и не е могла да го възприеме като опасност, а като се има предвид напредналата ѝ възраст е неоснователно да се очаква, че е могла да го възприеме като опасност по шума на двигателя и осветеността на фаровете. Освен това, както е видно от отговорите на задача №4 и от поясненията на вещото лице в съдебно заседание, пешеходката е могла да възприеме автомобила като опасност вече след като е започнала пресичането, което изключва нарушение по чл.113 ал.1 т.1 от ЗДвП.

Релевантните факти са установени от първоинстанционния съд и са направени законосъобразни правни изводи, водещи до уважаване на исковата претенция, поради което и на осн. чл. 272 ГПК въззивната инстанция препраща към неговите мотиви, като в допълнение излага и следното:

На въззиваемата са причинени две самостоятелни увреждания, едното от които е излекувано напълно в период от шест месеца след катастрофата и не е оставило трайни последици, а другото може да бъде отстранено само по оперативен път, като до тогава ще причинява неконтролируемо изпускане на урина. Не се доказват твърденията на въззивника, че оздравителния процес е бил затруднен от предходни заболявания в следствие възрастта на ищцата –

исхемичен инсулт и корова атрофия. Видно е от медицинското заключение, че тези придружаващи заболявания нямат отношение към състоянието ѝ в настоящия момент. В резултат на уврежданията въззиваемата е претърпяла болки и страдания, хоспитализирана е два пъти в лечебно заведение, преживяла е силен шок, трайно е влошено качеството ѝ на живот поради необратимите последици на второто увреждане – неконтролируемо изпускане на урина. Напредналата възраст на въззиваемата предполага по-трудно възстановяване и справяне с последиците от произшествието. Преживените телесни и психически страдания са установени от свидетелските показания, които следва да бъдат кредитирани, въпреки родствената връзка, тъй като единствено близките роднини на пострадалата имат впечатления от периода на лечението. Не се установи твърдяното във въззивната жалба противоречие между показанията на св.Ю. и медицинската документация, което да е основание за игнориране на гласните доказателства. Тежестта на болките, страданията, причинените неудобства, трайните последици за здравето на въззиваемата, влошеното качество на живот и самооценка, определят основателност на претенцията за обезщетение на неимуществените вреди в предявения общ размер и поради това в полза на Х. се дължи обезщетение в заявения частичен размер. Тези критерии, както и икономическата конюнктура към момента на настъпване на събитието, са изцяло съобразени от първоинстанционния съд и са неоснователни оплакванията във въззивната жалба за нарушение на чл.52 от ЗЗД при определяне на обезщетението за неимуществени вреди. Изцяло основателна е и претенцията за присъждане на обезщетение за имуществените вреди, представляващи разходи за лечение и маточен песар, установени с направление за заплащане на потребителска такса, фактури и касови бонове, по които М.Х. е посочена като получател. От заключението на медицинската експертиза е видно, че направените разходи са съвместими с проведеното лечение, а след като въззиваемата представя разходните документи, очевидно е, че именно тя е направила разходите.

Съгласно чл. 493, ал. 1, т. 5 КЗ застрахователят покрива отговорността на застрахования за причинените на трети лица вреди, като в този случай той покрива, наред с другото, и лихвите по чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ, т.е. лихвите за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице при условията на чл. 429, ал. 3 КЗ. В чл. 429, ал. 3 КЗ е

предвидено, че застрахователят покрива лихвите, дължими от застрахования, само в рамките на застрахователната сума, считано от датата на уведомяването за настъпилото застрахователно събитие от застрахования по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 КЗ или считано от датата на предявяване на застрахователната претенция от пострадалото лице, която от датите е най-ранна. Следователно, обезщетението за забава е присъдено от първоинстанционния съд при спазване на приложимите законови разпоредби от момента на депозиране на заявлението до застрахователя. Нормата на чл.380 ал.3 от КЗ, на която се позовава въззивника, е неотнормиса, тъй като тя касае отговорността за забава на самия застраховател, а не на деликвента.

Тъй като изводите на двете инстанции съвпадат изцяло, решението на Бургаски окръжен съд следва да бъде потвърдено в обжалваната част.

С оглед изхода на спора, в полза на въззиваемата следва да се присъди възнаграждение по реда на чл.38 ал.2 от ЗА в размер на 1 130 лв., каквото е поискано своевременно с представяне на списък по чл.80 от ГПК.

Водим от изложеното Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №84 от 24.03.2021 г. по гр.д. № 1042/2020 г. по описа на Окръжен съд – Бургас в обжалваната част.

ОСЪЖДА ЗАД „О.ЗАД, ЕИК *** представлявано от изпълнителния директор А.Л. и от изпълнителния директор Р.Д да заплати на адв.П.В. от АК Бургас, със служебен адрес гр.Бургас, ул.“В.Ав“ № ***, ет.*, офис *, възнаграждение за осъществено процесуално представителство на М.Р. Х. при условията на чл. 38, ал.2 от Закона за адвокатурата в размер на 1 130 (хиляда сто и тридесет) лв.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчване на препис от него на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____